

Montagne: °χορός της αποστολής

Επιστολή του
Γενικού
Ηγουμένου

25 Μαρτίου
2015

Αγαπητοί Μαριανοί του Champagnat,

Στις 28 Οκτωβρίου 2014 ξεκινήσαμε σε όλο τον κόσμο τις προετοιμασίες για τον εορτασμό των 200 ετών από την Ίδρυση του Τάγματος των Μαριανών Αδελφών· με αυτή την ευκαιρία, έγραψα μια επιστολή υπό τον τίτλο «*Το μέλλον μοιάζει ανοιχτό σαν σκηνή*», η οποία παρέθετε κάποιες σκέψεις σχετικά με το κεντρικό θέμα των 200 ετών: «*Ένα νέο ξεκίνημα*».

Σε εκείνη την επιστολή, υποσχόμουν ότι θα έγραφα ακόμα τρεις, μία για κάθε έτος προετοιμασίας, παρουσιάζοντας διαδοχικά τα ακόλουθα προτεινόμενα θέματα: *Montagne, Fourvière, La Valla*. Με την παρούσα επιστολή, που δημοσιεύεται κατά τη διάρκεια του έτους *Montagne*, σκοπεύω να μοιραστώ μαζί σας κάποιες σκέψεις σχετικά με την αποστολή που μας έχει εμπιστευθεί η Εκκλησία και την οποία έχουμε κληρονομήσει ως πολύτιμο δώρο από τα χέρια του πατέρα Champagnat και των χιλιάδων προγενέστερών μας Μαριανών.

Καθώς γράφω αυτά τα λόγια, εορτάζουμε τη δεύτερη επέτειο από την έναρξη της θητείας του πάπα Φραγκίσκου, ο οποίος, μέσα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, μπόρεσε να κερδίσει την αγάπη και την εμπιστοσύνη ανθρώπων από όλο τον κόσμο, είτε αυτοί πιστεύουν στα διδάγματα της Εκκλησίας, είτε όχι. Το Νοέμβριο του 2013, δημοσίευσε μια Αποστολική Παραίνεση σχετικά με την αναγγελία του Ευαγγελίου στο σύγχρονο κόσμο. Όπως συνηθίζεται σε αυτές τις περιπτώσεις, το έγγραφο τιτλοφορήθηκε από τις πρώτες λατινικές λέξεις της Παραίνεσης: *Evangelii gaudium* (Η χαρά του Ευαγγελίου).

Ηδη από τις πρώτες γραμμές του κειμένου, ο Πάπας καθιστούσε σαφές ότι το περιεχόμενό του είχε χαρακτήρα προγραμματικών δηλώσεων, οι οποίες θα οδηγούσαν σε σοβαρές αλλαγές. Και απηύθυνε μια ρητή πρόσκληση:

Ελπίζω ότι όλες οι κοινότητες θα βρουν τον τρόπο να χρησιμοποιήσουν τα αναγκαία μέσα για να προχωρήσουν στην πορεία μιας ποιμαντικής και ιεραποστολικής μεταστροφής, που δεν μπορεί να αφήσει τα πράγματα όπως είναι. Σήμερα, δεν μας αρκεί μια «απλή διαχείριση». Ας συγκροτηθούμε, σε όλες τις περιοχές της γης, σε μια κατάσταση «διαρκούς ιεραποστολής». (§25)

Δεν θα μπορούσε να υπάρξει καλύτερη στιγμή από τον εορτασμό του δικού μας Έτους *Montagne*, για να εμβαθύνουμε σε αυτήν την πρόσκληση του Πάπα. Γι' αυτό, οι σκέψεις μου θα βασιστούν στη *Χαρά του Ευαγγελίου*. Αυτός θα είναι ο δικός μας κόκκος άμμου στην ανανέωση της Εκκλησίας που πρότεινε ο Πάπας.

Πρέπει να ανακαλύψουμε ξανά τη νέα γεύση της ουσίας των πραγμάτων, της αλήθειας που δεν καταφέρνουμε πια να δούμε, γιατί βρίσκεται τόσο κοντά μας ώστε μοιάζει σχεδόν αόρατη.

Luigi Ciotti

«Πήγαινε, Φραγκίσκο, και **επιδιόρθωσε την Εκκλησία μου, που έχει γίνει ερείπια**». Αυτό ήταν το κάλεσμα που παρακίνησε τον Άγιο Φραγκίσκο της Ασίζης, στα τέλη του 12^{ου} αιώνα, και αυτό φαίνεται ότι είναι επίσης το έργο που θέλει να εκπληρώσει ο τωρινός Πάπας, ο Φραγκίσκος του 21^{ου} αιώνα. Πράγματι, στη **«Χαρά του Ευαγγελίου»** χρησιμοποιείται επτά φορές η λέξη **«μεταρρύθμιση»** και δέκα φορές η λέξη **«ανανέωση»**.

Η **ανανέωση** της Εκκλησίας. Αυτό ήταν επίσης το όραμα που φλόγισε τις καρδιές των δώδεκα ιερέων, οι οποίοι, μόλις χειροτονήθηκαν το 1816, έδωσαν υπόσχεση στα πόδια της Θεοτόκου της Fourvière να ιδρύσουν ένα Τάγμα με αποστολή να συνεχίσει το έργο της Παναγίας μέσα στην Εκκλησία, δίνοντας έτσι υπόσταση στην “Κοινότητα της Παναγίας”. Η ανανέωση της Εκκλησίας, ώστε να αποκτήσει ένα Μαριολογικό πρόσωπο, αποτελεί μέρος του DNA των Μαριανών. Με ενθουσιασμό και βαθιά χαρά, θέλουμε να συμμετάσχουμε σε αυτή την ανανέωση της Εκκλησίας.

Η ανανέωση της Εκκλησίας, ώστε να αποκτήσει ένα Μαριολογικό πρόσωπο, αποτελεί μέρος του DNA των Μαριανών. Με ενθουσιασμό και βαθιά χαρά, θέλουμε να συμμετάσχουμε σε αυτή την ανανέωση της Εκκλησίας.

Η αποστολή ως θείος χορός

Τι σημαίνει για εμάς «αποστολή»; Απευθυνόμαστε σε όλους ή μόνο σε κάποιους από εμάς;

Αυτές οι ερωτήσεις, όπως και κάποιες άλλες ίσως, έρχονται στο νου ορισμένων από εμάς, γιατί χρησιμοποιούμε την ίδια λέξη με διαφορετικές σημασίες. Για παράδειγμα, πολύς κόσμος ακόμα και σήμερα μιλάει για ιεραποστόλους, κάνοντας αναφορά σε εκείνους που άφησαν τη χώρα τους, για να μεταδώσουν το Ευαγγέλιο σε άλλους τόπους. Έτσι όμως, η έννοια της αποστολής αφορά σε έναν περιορισμένο αριθμό ανθρώπων. Σε άλλα περιβάλλοντα, η λέξη έχει πιο ευρεία έννοια, αφού ακόμα και στον επιχειρηματικό κόσμο γίνεται λόγος για αποστολή, όταν αναφέρονται στο βασικό έργο που αναλαμβάνουν σύμφωνα με τον στρατηγικό τους σχεδιασμό.

Εδώ γίνεται αναφορά στη θεολογική έννοια της αποστολής, η οποία σχετίζεται στενά με την εικόνα που έχουμε για τον Θεό. Γι' αυτό, θα αρχίσουμε να εξετάζουμε την εικόνα του Θεού, όπως την αντιλαμβανόμαστε σήμερα.

Ο πατέρας Steve Bevans, Θεολόγος, λέει πως ο Θεός, ο οποίος μας φανερώνεται διαμέσου του Ιησού, μπορεί να περιγραφεί καλύτερα ως ρήμα παρά ως ουσιαστικό. Αυτό σημαίνει ότι δεν αντιλαμβανόμαστε τον Θεό σαν ένα στατικό πρόσωπο – κάποιον σαν εμάς, ίσως όμως πιο σοφό και πιο δυνατό – που βρίσκεται εκεί έξω ή εκεί πάνω, αλλά ως μια **Κίνηση, μια Αγκαλιά, μια Ροή (έναν Άνεμο, μια Πνοή)** – πιο προσωπική απ' ό,τι μπορούμε να φανταστούμε – που είναι πάντοτε και παντού παρούσα μέσα στη δημιουργία.

Στα βάθη της ύπαρξής Του, ο Θεός είναι **τριαδικός**, είναι δηλαδή **σχέση, κοινωνία**.

Η Ματθίλδη του Μαγδεβούργου, μια μυστικίστρια του Μεσαίωνα, μιλάει για τον ανήσυχο Θεό και Τον παρουσιάζει ως μια ροή που ξεχειλίζει... που ποτέ δεν μένει στάσιμη, αλλά πάντα ρέει αβίαστα και χωρίς τελειωμό. Ο Θεός δεν είναι στατικός ούτε καν μέσα Του. Στα βάθη της ύπαρξής Του, ο Θεός είναι τριαδικός, είναι δηλαδή σχέση, κοινωνία.

Πριν από ένα χρόνο είχα τη χαρά να επισκεφθώ το μικρό νησί Ιόνα, στα δυτικά της Σκωτίας. Εκεί, στα τέλη του 6^{ου} αιώνα, ο Άγιος Κολούμβα ίδρυσε ένα μοναστήρι που αποτέλεσε ένα είδος *σχολείου για ιεραποστόλους*, οι οποίοι μετέδωσαν το χριστιανισμό στη Σκωτία. Η μοναστική ζωή διατηρήθηκε στο νησί για περίπου χίλια χρόνια, μέχρι την εποχή της σκοτσέζικης μεταρρύθμισης. Σήμερα, ύστερα από τέσσερις αιώνες εγκατάλειψης, φιλοξενείται εκεί μια οικουμενική χριστιανική κοινότητα. Ακριβώς σε αυτό το νησί μπορεί κανείς ακόμα να θαυμάσει κέλτικους σταυρούς, στους οποίους αναπαρίσταται η *triqueta* ή *αλλιώς ο κέλτικος τριαδικός κόμπος*.

Οι κέλτες χριστιανοί υιοθέτησαν ένα ήδη υπάρχον σύμβολο και του προσέθεσαν έναν κύκλο, για να εκφράσουν μια πραγματικότητα, την οποία τα λόγια αδυνατούν να περιγράψουν. Όπως μπορούμε να καταλάβουμε, πρόκειται για έναν υπέροχο τρόπο αναπαράστασης της τριαδικότητας του Θεού, του Θεού που είναι **σχέση** και **κοινωνία** με τρόπο σταθερό και δυναμικό ταυτόχρονα.

Μια άλλη παρόμοια ωραία εικόνα, την οποία όμως δεν αντλούμε από την κελτική παράδοση, αλλά από τη βιολογία, είναι η τριπλή έλικα, όπως τη χρησιμοποιεί η Θεολόγος Elizabeth Johnson. Γνωρίζουμε ότι στα κύτταρα των ζωντανών οργανισμών βρίσκεται η διπλή έλικα του DNA, η οποία περιέχει όλη τη γενετική πληροφορία: οι ίνες της διπλής έλικας δεν προέρχονται η μία από την άλλη, διαπλέκονται όμως μεταξύ τους, όχι με τρόπο στατικό, αλλά εν κινήσει, σε έναν χορό διαχωρισμού και ανασύνθεσης, που δημιουργεί νέα πρόσωπα... Η εικόνα της τριπλής έλικας – τριπλή λόγω της Αγίας Τριάδας – ενισχύει αυτή την κίνηση που γεννά ζωή.

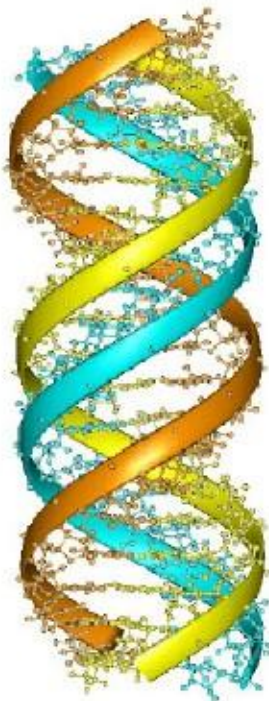
Ο Θεός, λοιπόν, εμφανίζεται ως τριπλή έλικα της ζωής, που περιστρέφεται και γυρίζει, χορεύοντας σε ένα τριπλό δίκτυο σχέσεων, στα βάθη κάθε ζωντανής ύπαρξης, όπως και στα βάθη του κόσμου.

Ο Θεός της εξέλιξης, καρδιά του κόσμου, κινητήριος δύναμη της εξέλιξης, ουσία κάθε ενέργειας, επίκεντρο της ύστατης και καθολικής ενέργειας... Αυτές οι επικλήσεις, μαζί με κάποιες άλλες, ήταν γραμμένες σε μια μικρή εικόνα της Ιεράς Καρδιάς του Ιησού, που βρέθηκε στο τραπέζι εργασίας του πατέρα Teilhard de Chardin, Ιησουΐτη Θεολόγου, όταν πέθανε.

Ο ίδιος ο Θεός παρουσιάζεται σαν ένας χορός ζωής, αγάπης, ενέργειας, που κινείται μέσα στον κόσμο και μας καλεί να συμμετάσχουμε σε αυτόν. Όσο περισσότεροι άνθρωποι ενώνονται σε αυτόν το χορό, τόσο περισσότεροι είναι αυτοί που νιώθουν την έλξη να ενωθούν μαζί τους.

Αυτό μου θυμίζει τη *ciranda*, ένα χορό των βορειοανατολικών περιοχών της Βραζιλίας. Εκεί, οι συμμετέχοντες σχηματίζουν ένα μεγάλο κύκλο και χορεύουν υπό τους ήχους ενός αργού και επαναλαμβανόμενου ρυθμού. Παρόλο που στην αρχή ο αριθμός των συμμετεχόντων είναι μικρός, μπορούν να ενταχθούν στον κύκλο όσοι θέλουν, χωρίς περιορισμούς.

Ο Krzysztof Kieślowski, σκηνοθέτης και σεναριογράφος του κινηματογράφου, δημιούργησε δέκα ταινίες μικρού μήκους υπό τον γενικό τίτλο *Ο δεκάλογος*. Στην πρώτη από αυτές, που είναι αφιερωμένη στην πρώτη εντολή, βλέπουμε μια υπέροχη και τρυφερή σκηνή σχετικά με το ποιος είναι ο Θεός.

Πρωταγωνιστής είναι ένα μικρό παιδί, ο Pavel· ο πατέρας του, ο οποίος είναι μηχανικός πληροφορικής, δεν του έχει μιλήσει ποτέ για τον Θεό. Μια μέρα, το παιδί ρωτάει τη θεία του:

- Πιστεύεις στον Θεό;
- Ναι, απαντά εκείνη.
- Και ποιος είναι ο Θεός;

Τότε η θεία πλησιάζει το παιδί και το αγκαλιάζει σφιχτά. Μετά από μερικές στιγμές σιωπής, το ρωτά:

- Τι νιώθεις τώρα;
- Σε αγαπώ, απαντάει το παιδί.
- Ακριβώς, Pavel. **Αυτό είναι ο Θεός.**

Ναι, αυτό είναι ο Θεός: μια αγάπη που μεταδίδεται, που δημιουργεί ελεύθερα, που λυτρώνει, που θεραπεύει, που προκαλεί τη δημιουργία. Μια **κίνηση** που ξεχειλίζει ζωή και αγάπη και δεν μπορεί να συγκρατηθεί. Η αγάπη είναι από τη φύση της επεκτατική και ο Θεός είναι αγάπη.

Στο βιβλίο της *Αποκάλυψης*, ο Ιησούς λέει ότι στέκεται μπροστά στη θύρα και καλεί. Προφανώς, το κείμενο αναφέρεται στον Ιησού που χτυπά από την εξωτερική πλευρά της πόρτας, για να του επιτραπεί η είσοδος... Αλλά σκέφτομαι πόσες φορές **ο Ιησούς χτυπάει από μέσα, για να τον αφήσουμε να βγει έξω**. Η Εκκλησία που επικεντρώνεται στον εαυτό της υποκρίνεται ότι κατέχει τον Ιησού Χριστό μέσα της και δεν τον αφήνει να βγει έξω.

Έτσι μιλούσε ο Καρδινάλιος Bergoglio σε μια από τις συναντήσεις των Καρδινάλιων λίγο πριν εκλεγεί Πάπας. Και προσέθετε: *Όταν η Εκκλησία δεν βγαίνει έξω από τον εαυτό της, για να μεταδώσει το Ευαγγέλιο, επικεντρώνεται στον εαυτό της και τότε αρρωσταίνει.*

Ένας άλλος τρόπος για να εκφράσουμε αυτές τις σκέψεις είναι να πούμε ότι: **ο Θεός είναι αποστολή**. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Θεός έχει μια αποστολή, αλλά ότι **είναι** αποστολή. Γι' αυτό, δεν θεωρούμε ότι η Εκκλησία ή το Μαριανό Τάγμα έχουν μια αποστολή, αλλά ότι **η αποστολή έχει μια Εκκλησία**, ότι η αποστολή έχει το Μαριανό Τάγμα, ότι η αποστολή έχει εμένα, έχει και εσένα. Η Εκκλησία είναι αυθεντική, όταν αντιλαμβάνεται ότι η αποστολή της είναι η αποστολή του Θεού: να πορεύεται στον κόσμο και να αποτελεί τη σωτηρία, τη θεραπεία, την αναζωογονητική παρουσία του Θεού.

Η αποστολή προηγείται της Εκκλησίας. Η αποστολή είναι του Θεού.

Η αποστολή προηγείται της Εκκλησίας. **Η αποστολή είναι του Θεού**· μέσα και έξω από τον κόσμο διαμέσου του Αγίου Πνεύματος· του Θεού που, στο πρόσωπο του Ιησού, διδάσκει, θεραπεύει, συνάζει, υποφέρει. Και επεκτείνεται σήμερα διαμέσου των ανθρώπων εκείνων που ο Θεός τούς καλεί να μοιραστούν την αποστολή Του· διαμέσου της Εκκλησίας, που καλείται να υπηρετήσει την αποστολή του Θεού στον κόσμο. Αυτός είναι ο λόγος της ύπαρξής της. Γι' αυτό, **όταν η Εκκλησία δεν βγαίνει έξω από τον εαυτό της, για να μεταδώσει το Ευαγγέλιο, επικεντρώνεται στον εαυτό της και τότε αρρωσταίνει.**

Θέλεις να χορέψεις; Θέλεις να λάβεις μέρος σε αυτόν τον τεράστιο θεϊκό χορό, που μεγαλώνει και επεκτείνεται σε ολόκληρο τον κόσμο;

Αν ήμασταν ευτυχισμένοι μαζί Σου, Κύριε,
δεν θα μπορούσαμε να αντισταθούμε
στην ανάγκη να χορέψουμε αυτό τον χορό,
που ξεχύνεται ορμητικά στον κόσμο,
και θα καταλήγαμε να μαντέψουμε
ποιο χορό Σε ευχαριστεί να χορεύουμε,
ακολουθώντας τα βήματα της Θείας Πρόνοιας.

Για να είμαστε καλοί χορευτές,
μαζί με Εσένα, αλλά και μαζί με άλλους,
δεν χρειάζεται να γνωρίζουμε πού οδηγεί ο χορός.
Χρειάζεται απλά να ακολουθούμε τα βήματά Σου,
να είμαστε χαρούμενοι,
να είμαστε ευέλικτοι,
και πάνω από όλα να μην είμαστε άκαμπτοι.
Δεν χρειάζονται εξηγήσεις
για τα βήματα που επιθυμείς να κάνουμε.
Θα πρέπει να είναι σαν μια προέκταση δική Σου,
εύκαμπτη και ζωντανή.
Εσύ θα μας μεταδώσεις το ρυθμό της ορχήστρας.

Δεν πρέπει να επιθυμούμε να προχωρούμε με κάθε κόστος,
αλλά να αποδεχόμαστε να γυρίζουμε πίσω,
να στεκόμαστε στο πλάι,
να μάθουμε να σταματάμε
και να γλιστράμε αντί να περπατάμε.

Κύριε, έλα, κάλεσέ μας.

Βοήθησέ μας να ζήσουμε τη ζωή μας,
όχι σαν μια παρτίδα σκάκι,
όπου τα πάντα είναι υπολογισμένα,
ούτε σαν ένα δύσκολο αθλητικό αγώνα,
ούτε σαν ένα θεώρημα που μας προκαλεί πονοκέφαλο,
αλλά σαν μια ατελείωτη γιορτή,
όπου η συνάντησή μας μαζί Σου διαρκώς ανανεώνεται,
όπως ένας χορός,
στα χέρια της Χάρης Σου,
σύμφωνα με την παγκόσμια μελωδία της αγάπης.

Κύριε, έλα, κάλεσέ μας.

Madeleine DELBREL

Απόσπασμα από το έργο: Ο χορός της υπακοής.

Αντιμετωπίζουμε την πρόκληση να **ανακαλύψουμε και να μεταδώσουμε «τον μυστικισμό» τού να ζούμε μαζί**, να συναναστρεφόμαστε τους άλλους, να τους συναντούμε, να τους παίρνουμε αγκαλιά, να αλληλοϋποστηρίζομαστε, να συμμετέχουμε μέσα σε αυτή την κάπως χαστική πλημμυρίδα, που μπορεί να μεταμορφωθεί σε μια αληθινή εμπειρία αδελφότητας, σε ένα караβάνι αλληλεγγύης, σε ένα ιερό προσκύνημα... Αν μπορούσαμε να ακολουθήσουμε αυτόν τον δρόμο, θα ήταν κάτι πολύ καλό, πολύ εξυγιαντικό, πολύ απελευθερωτικό, πολύ ελπιδοφόρο! Το να βγαίνουμε από τον εαυτό μας για να ενωνόμαστε με τους άλλους, κάνει καλό. Το να κλεινόμαστε στον εαυτό μας, σημαίνει ότι γευόμαστε το πικρό δηλητήριο της εμμοнокρατίας, και τότε η ανθρωπότητα θα γεύεται ό,τι χειρότερο από τις εγωιστικές επιλογές μας.

(“Η Χαρά του Ευαγγελίου”, §87)

Μαριανοί σε προφητικό διάλογο

Ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης (4^{ος} αιώνας), υποστήριζε ότι η πλήρης κοινωνία, στην οποία ο Θεός καλεί όλους τους ανθρώπους, είναι η ίδια κοινωνία που ο Θεός ζει μέσα Του. Όπως αναφέραμε και προηγουμένως, ο Θεός είναι κοινωνία και θέλει να βασιλέψει πλήρως πάνω σε όλα (Α΄ Κορ 15, 28). Η ίδια η φύση του Θεού είναι, λοιπόν, διαλεκτική.

Και αν πράγματι πιστεύουμε ότι η αποστολή είναι διάλογος, τότε σίγουρα είμαστε πολύ μακριά από το να φανταζόμαστε την αποστολή ως κατάκτηση του κόσμου για χάρη του Ιησού Χριστού ή να βλέπουμε στα πρόσωπα όσων συμμετέχουν σε αυτήν τους μαχητές της Εκκλησίας. Πρέπει μάλλον να αναγνωρίσουμε ότι η αποστολή πραγματοποιείται μέσα στην ευαισθησία, την ταπεινότητα. Να είμαστε οι ίδιοι ανοιχτοί, για να ακούσουμε το μήνυμα του Ευαγγελίου που μπορούν να μας μεταδώσουν εκείνοι τους οποίους καλούμαστε να ευαγγελίσουμε. Ο κορεάτης θεολόγος Hyun Younghak λέει τα εξής: Δεν πιστεύω σε έναν Θεό ανάπηρο, που τον κουβαλούν στους ώμους τους κάποιοι ιεραπόστολοι. Ο Θεός ήταν ήδη παρών και ενεργούσε μέσα στην ιστορία πολύ πριν έρθουν οι ιεραπόστολοι.

Ο Πάπας, στην Αποστολική του Παραίνεση, αφιερώνει ένα ολόκληρο κεφάλαιο στο ζήτημα του κοινωνικού διαλόγου, που συμβάλλει στην ειρήνη (παρ. 238 - 258). Αναμφίβολα όμως οι πράξεις του μιλούν πιο δυνατά από ό,τι τα λόγια του.

Μια πολύ σημαντική απόφασή του ήταν, για παράδειγμα, το γεγονός ότι έδωσε την πρώτη του συνέντευξη ως Πάπας σε κάποιον που δήλωνε άθεος, όπως ο Eugenio Scalfari, ο διευθυντής της φανερά αντικληρικής εφημερίδας *La Repubblica*. Έτσι ξεκίνησε ένας αυθεντικός διάλογος, ο οποίος συνεχίστηκε στις επόμενες συνεντεύξεις.

Αυτή η στάση διαλόγου εντυπωσίασε τον διάσημο φιλόσοφο Zygmunt Bauman, ο οποίος δημοσίευσε ένα άρθρο με τίτλο: *Ναι, ο Πάπας αγαπάει τον πραγματικό διάλογο περισσότερο από την αλήθεια*. Σε αυτό το άρθρο δήλωνε:

Ο Πάπας Φραγκίσκος όχι μόνο διακηρύττει την ανάγκη του διαλόγου, αλλά τη θέτει και σε εφαρμογή. Ένας διάλογος αυθεντικός, ανάμεσα σε ανθρώπους με εντελώς διαφορετικές απόψεις, που επικοινωνούν, για να κατανοήσουν ο ένας τον άλλο... Η αποδοχή του διαλόγου είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για το μέλλον της ανθρωπότητας, σε έναν κόσμο αμετάκλητα πολυπολιτισμικό, σε έναν κόσμο που δεν έχει μόνο ένα κέντρο, αλλά πολλά.

Κάθε φορά που συναντιόμαστε με ένα ανθρώπινο ον από αγάπη, βάζουμε τον εαυτό μας στην κατάσταση να ανακαλύψει κάτι νέο σχετικά με τον Θεό. ("Η Χαρά του Ευαγγελίου", §272) Γι' αυτό ο Πάπας προάγει τόσο πολύ τον πολιτισμό της συνάντησης, σε έναν κόσμο που με τη σειρά του προάγει τον πολιτισμό της ρήξης, του διαχωρισμού, του αποκλεισμού. Κατά την αγρυπνία της Πεντηκοστής του 2013, έλεγε: Πρέπει να συναντήσουμε τους άλλους και να δημιουργήσουμε με την πίστη μας έναν πολιτισμό συνάντησης, έναν πολιτισμό φιλίας, έναν πολιτισμό στον οποίο ερχόμαστε σε επαφή με τους αδελφούς μας, όπου μπορούμε να μιλήσουμε με εκείνους που δεν σκέφτονται όπως εμείς, με εκείνους που έχουν διαφορετική πίστη από εμάς... Όλοι έχουν κάτι κοινό με εμάς: είναι πλασμένοι κατ' εικόνα του Θεού, είναι παιδιά του Θεού. Συναντάμε τους άλλους, χωρίς να διαπραγματευόμαστε την ταυτότητά μας. Υπάρχει και άλλο ένα σημαντικό σημείο: οι φτωχοί. Όταν βγαίνουμε έξω από τον εαυτό μας, ερχόμαστε σε επαφή με τη φτώχεια.

Και αν πράγματι πιστεύουμε ότι η αποστολή είναι διάλογος, τότε σίγουρα είμαστε πολύ μακριά από το να φανταζόμαστε την αποστολή ως κατάκτηση του κόσμου για χάρη του Ιησού Χριστού ή να βλέπουμε στα πρόσωπα όσων συμμετέχουν σε αυτήν τους μαχητές της Εκκλησίας.

Σε πολλά μέρη του κόσμου διαπίστωσα υπέροχες πρωτοβουλίες που φέρνουν σε επαφή νέους διαφορετικής κοινωνικής προέλευσης, χτίζοντας γέφυρες ανάμεσά τους και καλλιεργώντας αυτόν τον πολιτισμό της συνάντησης. Μπορούμε να ισχυριστούμε το ίδιο για πολλούς Μαριανούς που αποφασίζουν να γνωρίσουν πραγματικότητες οι οποίες είναι πολύ συχνά εντελώς διαφορετικές από την καθημερινότητά τους και έτσι η ζωή τους **περιπλέκεται με τρόπο θαυμαστό**, όπως λέει ο Πάπας:

Μερικές φορές αισθανόμαστε τον πειρασμό να είμαστε χριστιανοί διατηρώντας μια συνετή απόσταση από τις πληγές του Κυρίου. Αλλά ο Ιησούς θέλει να αγγίζουμε την ανθρώπινη αθλιότητα, να αγγίζουμε την πάσχουσα σάρκα των άλλων. Περιμένει από εμάς να πάψουμε να αναζητούμε αυτά τα προσωπικά ή κοινοτικά καταφύγια, που μας επιτρέπουν να παραμένουμε σε απόσταση από την πλοκή του ανθρώπινου δράματος, ώστε να δεχτούμε πραγματικά να έρθουμε σε επαφή με την πραγματική ύπαρξη των άλλων και να γνωρίσουμε τη δύναμη της τρυφερότητας. Όταν κάνουμε αυτό, η ζωή μας περιπλέκεται πάντοτε με αξιοθαύμαστο τρόπο και ζούμε την έντονη εμπειρία να αποτελούμε ένα λαό, την εμπειρία να ανήκουμε σε ένα λαό. (“Η Χαρά του Ευαγγελίου”, §270)

Οι συμμετέχοντες στην 21^η Γενική Σύναξη αντιλήφθηκαν τη σημασία του διαλόγου για όλους τους Μαριανούς και υιοθέτησαν μια μορφή μεθοδολογίας που προωθεί το διάλογο σε μέγιστο βαθμό. Τα **στρογγυλά τραπέζια** έγιναν σύμβολο αυτής της Σύναξης και έπειτα διαδόθηκαν ανάμεσά μας, παρόλο που, προφανώς, χρειάζονται πολύ περισσότερα πράγματα από τα στρογγυλά τραπέζια, για να διασφαλίσουμε ένα διάλογο ποιότητας!

Πιστεύω όμως ότι έγινε κατανοητό το πνεύμα της Γενικής Σύναξης: έχουμε μεγάλη ανάγκη διαλόγου. Με τεράστια ευκολία ενδώσαμε πολλές φορές στον πειρασμό να συσπειρωθούμε σε στρατόπεδα και να υψώσουμε τείχη διαχωρισμού και απομόνωσης. Ορισμένες φορές, αυτό συνέβαινε γιατί δεν είχαμε μοιραστεί την ίδια αρχική επιμόρφωση· άλλοτε, είχαμε διαφορετική άποψη για κοινωνικά ή πολιτικά ζητήματα· ή ακόμα δεν αποδεχόμασταν τα διαφορετικά είδη αποστολικής δέσμευσης ή κοινοτικής ενσωμάτωσης· άλλοι αντιμετώπιζαν δυσκολίες συμβίωσης, όταν προέκυπταν θέματα πολιτισμικής ή γλωσσικής διαφορετικότητας, κλπ. **Πώς μπορούμε να βιώσουμε την αποστολή ως διάλογο, αν δεν είμαστε ικανοί να τον εφαρμόσουμε ανάμεσά μας;**

Ο διάλογος είναι τέχνη και χρειάζεται εκμάθηση, προσπάθεια, χρόνο, επιμονή, υπομονή. Έχουμε ανάγκη να εξασκηθούμε στην τέχνη να ακούμε.

Ευτυχώς, μπορώ να πω επίσης ότι έχω γνωρίσει υπέροχα παραδείγματα υπέρβασης των διαφορών (που πάντοτε θα υπάρχουν, εκεί όπου υπάρχουν άνθρωποι) μέσα από έναν ανοιχτό, καθαρό και ειλικρινή διάλογο. Ο διάλογος είναι τέχνη και χρειάζεται εκμάθηση, προσπάθεια, χρόνο, επιμονή, υπομονή. Έχουμε ανάγκη να εξασκηθούμε στην τέχνη να ακούμε, που είναι κάτι περισσότερο από μια απλή ακρόαση. Το πρώτο πράγμα στην επικοινωνία με τον άλλο, είναι **η ικανότητα της καρδιάς που καθιστά δυνατή την προσέγγιση, χωρίς την οποία δεν υπάρχει αληθινή πνευματική συνάντηση. Η προσεκτική ακρόαση μάς βοηθά να εντοπίζουμε τη χειρονομία και τον κατάλληλο λόγο που μας μετακινεί από την ήρεμη κατάσταση των θεατών.** (“Η Χαρά του Ευαγγελίου”, §171)

Ο διάλογος ανάμεσά μας, και με οποιοδήποτε ανθρώπινο πλάσμα, είναι μια προφητική πράξη σε ένα περιβάλλον βίας και διαφωνίας. Γι' αυτό αναφερόμαστε στον *προφητικό διάλογο*.

Επιθυμούμε επίσης να συμβαδίζουν ο **διάλογος** και η **προφητεία**, καθώς αλληλοσυμπληρώνονται μεταξύ τους. Το έτος 2000, κατά τη διάρκεια της Γενικής Σύναξης του Μοναχικού Τάγματος του Θείου Λόγου, οι συμμετέχοντες που προέρχονταν από την Ασία επέμεναν, σύμφωνα με τα δικά τους βιώματα, ότι πρέπει να κατανοήσουμε την αποστολή ως διάλογο· αυτοί που είχαν καταγωγή από τη Λατινική Αμερική, με τη σειρά τους, σύμφωνα πάντα με το δικό τους περιβάλλον, θεωρούσαν την αποστολή ως προφητεία. Στο τέλος, ακριβώς μέσω του διαλόγου, όλοι κατάλαβαν ότι και οι δύο πτυχές είναι σημαντικές και συμπληρώνουν η μία την άλλη, γι' αυτό και υιοθέτησαν την έκφραση **προφητικός διάλογος**. Στην πραγματικότητα, κάποιες φορές δεν αρκεί ο διάλογος και τότε γίνονται απαραίτητες η προφητική καταγγελία και η προφητική πρόκληση, δηλαδή αυτό που ο νοτιοαφρικανός θεολόγος David Bosch αποκαλούσε **τολμηρή ταπεινότητα**.

Ο Zygmunt Bauman, καθώς και πολλοί άλλοι άνθρωποι καλής θελήσεως, βλέπουν την εκκλησιαστική κοινότητα από έξω και όχι μόνο θαυμάζουν τον προφητικό χαρακτήρα του αληθινού διαλόγου, αλλά τον θεωρούν επίσης ως κοινό σημείο συνάντησης. Ναι, για το μέλλον της ανθρωπότητας... η αποδοχή του διαλόγου είναι **ζήτημα ζωής και θανάτου**.

*Τα τείχη που μας χωρίζουν μπορούν να ξεπεραστούν μόνο αν είμαστε **διατεθειμένοι να ακούσουμε και να γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο**. Πρέπει να επιλύσουμε τις διαφορές μέσα από μορφές διαλόγου, που μας επιτρέπουν να αναπτυχθούμε όσον αφορά την κατανόηση και τον σεβασμό μας προς τους άλλους. Ο πολιτισμός της συνάντησης απαιτεί να είμαστε διατεθειμένοι όχι μόνο να δώσουμε, αλλά και να λάβουμε από τους άλλους...*

*Ο διάλογος σημαίνει ότι είμαστε πεπεισμένοι ότι ο άλλος έχει κάτι καλό να πει, ότι δεχόμαστε την άποψη και τις προτάσεις του. Ο διάλογος δεν σημαίνει ότι απαρνούμαστε τις δικές μας ιδέες και παραδόσεις, αλλά μόνο **το αξίωμα ότι οι απόψεις μας είναι μοναδικές και απόλυτες**.*

(Πάπας Φραγκίσκος, Μήνυμα για την Παγκόσμια Ημέρα των Επικοινωνιών, 2014)

Μαριανοί, συνεργοί του Αγίου Πνεύματος

Έχουμε ήδη τονίσει με διάφορους τρόπους ότι η αποστολή δεν είναι μια περιφερειακή, αλλά μια πρωταρχική πραγματικότητα, που καθορίζει την ίδια την ύπαρξη της Εκκλησίας. Πρόκειται για την **αποστολή του Θεού**, για την **αποστολή του Αγίου Πνεύματος**, μέσα από την οποία διαμορφώνεται και ενεργεί η Εκκλησία, καθώς και η Μαριανή Κοινότητα.

**Νέα μοντέλα
εμφύχωσης,
διακυβέρνησης
και διαχείρισης.**

Σε αυτό το περιβάλλον πρέπει να τοποθετήσουμε το σχέδιο που αποκαλούμε: **Νέα μοντέλα εμφύχωσης, διακυβέρνησης και διαχείρισης**. Η δεύτερη από τις τρεις φάσεις αυτού του σχεδίου θα ολοκληρωθεί τον προσεχή Ιούλιο. Η αποστολή διαμορφώνει το Τάγμα των Μαριανών Αδελφών, και όχι το αντίστροφο. Έτσι συνέβαινε πάντοτε κατά τη διάρκεια της ιστορίας μας, καθώς είμαστε προσεκτικοί στα σημάδια των καιρών και στις ανάγκες των παιδιών και των νέων.

Σήμερα, η Μαριανή Αποστολή διεξάγεται με πολύ διαφορετικό τρόπο από εκείνον της εποχής του πατέρα Champagnat ή της δεκαετίας του 1950. Γι' αυτό αναρωτιόμαστε ποια μορφή δομών εμφύχωσης, διακυβέρνησης και διαχείρισης ή ποιες νέες πρακτικές πρέπει να υιοθετήσουμε σε αυτήν την ιστορική στιγμή, ώστε να μπορέσει η Μαριανή Αποστολή να αναπτυχθεί και να επεκταθεί μένοντας πιστή στο θέλημα του Θεού, προκειμένου να υπηρετήσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα παιδιά και τους νέους του σήμερα.

Με το να είμαστε **συνεργοί του Αγίου Πνεύματος**, σύμφωνα με την επιτυχή έκφραση που εισήγαγε ο θεολόγος García Paredes, δεν πρέπει να σκεφτόμαστε ότι όλα εξαρτώνται από εμάς. Ο ακτιβισμός μάς απομακρύνει από το Άγιο Πνεύμα και μπορεί να μας οδηγήσει σε αυτό που ο Πάπας αποκαλεί **πνευματική κοσμικότητα** ("Η Χαρά του Ευαγγελίου", §93- 97).

Αφού πράξουμε όσα μας αναλογούν, θα πρέπει να μειώσουμε το άγχος μας, γιατί, σε τελική ανάλυση, το έργο είναι του Θεού. Αυτό μας διδάσκει ο πατέρας Champagnat, στον οποίο άρεσε τόσο πολύ ο Ψαλμός 126: *Αν ο Κύριος δεν οικοδομήσει τον οίκο, μάταια κοπιάζουν οι οικοδόμοι. Και επαναλάμβανε επίσης πολλές φορές, απευθυνόμενος προς την Παναγία: Αυτό είναι δικό σου έργο, γιατί εσύ μας έχεις ενώσει, αλλά, αν δε συνεχίσεις να μας βοηθάς, θα σβήσουμε σαν τη λάμπα χωρίς λάδι. Και δεν θα πεθάνει το δικό μας έργο, αλλά το δικό σου. Βασιζόμαστε στη βοήθειά σου και θα βασιζόμαστε πάντα σε αυτή.*

Αυτή η στάση εμπιστοσύνης περιγράφεται πολύ καλά σε ένα κείμενο που αποδίδεται στον Αρχιεπίσκοπο του Σαν Σαλβαδόρ Oscar Romero (1917-1980):

*Δεν μπορούμε να κάνουμε τα πάντα, και όταν το συνειδητοποιούμε αυτό, αισθανόμαστε ότι απελευθερωνόμαστε.
Έτσι μας δίνεται η δυνατότητα να κάνουμε κάτι, και να το κάνουμε πολύ καλά.

Μπορεί να είναι ατελές, αλλά είναι μια αρχή,
ένα βήμα στην πορεία μας,
μια ευκαιρία για να εισέλθει η χάρη του Κυρίου και να κάνει τα υπόλοιπα.

Είναι πιθανό να μη δούμε ποτέ το τελικό αποτέλεσμα,
αλλά αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα στον κύριο του έργου και στον οικοδόμο.

Είμαστε οι οικοδόμοι, όχι οι κύριοι του έργου· οι υπηρέτες και όχι ο Μεσσίας.
Είμαστε προφήτες ενός μέλλοντος που δεν είναι δικό μας.*

Από την Παναγία
μαθαίνουμε ότι η
μετάδοση του
Ευαγγελικού
Μηνύματος δεν είναι
καρπός της δικής μας
εθελοντικής
προσπάθειας, αλλά
του ανοίγματός μας και
της υπακοής μας στη
Θεία Βούληση.

Η Παναγία, πρότυπο συνέργειας με το Άγιο Πνεύμα, μας διδάσκει να είμαστε απόλυτα ανοιχτοί στα έργα του και να αφεθούμε να μεταμορφωθούμε από αυτό. Από την Παναγία μαθαίνουμε ότι η μετάδοση του Ευαγγελικού Μηνύματος δεν είναι καρπός της δικής μας εθελοντικής προσπάθειας, αλλά του ανοίγματός μας και της υπακοής μας στη Θεία Βούληση.

Η ερώτηση που θα μας τεθεί στο τέλος της ζωής μας είναι απλή. Όχι «ποιος ήσουν;», αλλά «τι επέτρεψες να γίνει με τη διαμεσολάβησή σου;». Αυτά τα λόγια της Christiane Singer, μιας συγγραφέως που ενδιαφέρεται πολύ για θέματα πνευματικότητας, μας θυμίζουν ότι η μετάδοση του Ευαγγελικού Μηνύματος δε σχετίζεται τόσο με μια σειρά και ένα πλήθος δραστηριοτήτων, αλλά περισσότερο με μια στάση που υποδηλώνει εμπιστοσύνη και ειλικρίνεια προς τον Θεό.

Η προσωπική εμπειρία της συγγραφέως μάς το αποδεικνύει με τρόπο εύλογο. Τον Σεπτέμβριο του 2006, ο γιατρός της διέγνωσε καρκίνο και της ανακοίνωσε ότι της έμεναν έξι μήνες ζωής. Από εκείνη τη στιγμή, η Christiane άρχισε να γράφει ένα ημε-

ρολόγιο για όσα βίωνε κατά τη διάρκεια εκείνων των μηνών, το οποίο εκδόθηκε μετά τον θάνατό της (Απρίλιος 2007), υπό τον τίτλο: *Τελευταία θραύσματα ενός μεγάλου ταξιδιού*. Σε αυτό το ημερολόγιο διηγείται μια συζήτηση που διεξήχθη στα τέλη Ιανουαρίου 2007 ανάμεσα σε εκείνη και έναν από τους γιατρούς που την παρακολουθούσαν. Εκείνος της είπε: *Οι συνάδελφοί μου κι εγώ αναρωτιόμαστε σχετικά με το αίνιγμα που αντιπροσωπεύετε. Βλέποντας τον τρόπο με τον οποίο βιώνετε την ασθένειά σας ή απλώς τον τρόπο ζωής σας, ανακαλύπτουμε έναν άλλο τρόπο σχέσης με την ασθένεια και τη ζωή: αυτό μας προβληματίζει βαθιά.*

Η Εκκλησία δεν αναπτύσσεται μέσω του προσηλυτισμού, αλλά μέσω της γοητείας που ασκεί, διακήρυττε ο Πάπας Βενέδικτος 16^{ος}. Κατά συνέπεια,

ο κήρυκας του Ευαγγελίου δεν θα πρέπει να έχει διαρκώς την όψη ανθρώπου σε κηδεία. Ας ανακτήσουμε και ας αυξήσουμε τον ενθουσιασμό, τη γλυκιά και παρήγορη χαρά να κηρύττουμε το μήνυμα του Ευαγγελίου, ακόμα και αν χρειαστεί να σπείρουμε με δάκρυα [...] Είθε ο σημερινός κόσμος, που βρίσκεται σε αναζήτηση, τότε με αγωνία και πότε με ελπίδα, να λαβαίνει τη Χαρμόσυνη Είδηση, όχι από κήρυκες θλιμμένους και αποθαρρυσμένους, ανυπόμονους και αγχώδεις, αλλά από υπηρέτες του Ευαγγελίου, των οποίων η ζωή ακτινοβολεί ενθουσιασμό και που πρώτοι εκείνοι έχουν δεχτεί μέσα τους τη χαρά του Χριστού. (‘‘Η Χαρά του Ευαγγελίου’’, §10)

Ο Vladimir Soloviën μας υπενθυμίζει ότι το διαμάντι και το κάρβουνο είναι φτιαγμένα από το ίδιο υλικό: έχουν την ίδια χημική σύνθεση. Αυτό που κάνει τη διαφορά είναι η σειρά των στοιχείων που τα συνθέτουν, που τα καθιστούν διαφανή ή μη διαφανή στο φως. Το κάρβουνο απορροφά το φως, ενώ το διαμάντι του επιτρέπει να ακτινοβολεί. Όταν κοιτάζω το κάρβουνο, βλέπω μόνο κάρβουνο, ενώ το διαμάντι αστράφτει στον ουρανό.

Το κάλεσμα να είμαστε **συνεργοί του Αγίου Πνεύματος** υπογραμμίζει ότι η διαδικασία της μετάδοσης του ευαγγελικού μηνύματος δεν είναι μόνο ζήτημα μιας περισσότερο ή λιγότερο εντυπωσιακής μεθοδολογίας ή στρατηγικής, αλλά έχει άμεση σχέση με πρόσωπα και θεσμούς, καθώς και με την ικανότητά τους να ακτινοβολούν την καλοσύνη, την ειρήνη, τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος.

Το διαμάντι και το κάρβουνο είναι φτιαγμένα από το ίδιο υλικό: έχουν την ίδια χημική σύνθεση. Αυτό που κάνει τη διαφορά είναι η σειρά των στοιχείων που τα συνθέτουν, που τα καθιστούν διαφανή ή μη διαφανή στο φως.

*Ευαγγελιστές με Πνεύμα σημαίνει ευαγγελιστές που προσεύχονται και εργάζονται. Από πλευράς ευαγγελισμού, δεν χρησιμεύουν ούτε οι μυστικιστικές προτάσεις χωρίς μια δυναμική κοινωνική και ιεραποστολική στράτευση, ούτε τα λόγια και οι κοινωνικές και ποιμαντικές δράσεις χωρίς μια πνευματικότητα που μεταμορφώνει την καρδιά. Αυτές οι αποσπασματικές και διαλυτικές προτάσεις προσεγγίζουν μόνο μικρές ομάδες και δεν έχουν τη δύναμη μιας ευρείας διείσδυσης, διότι **ακρωτηριάζουν το Ευαγγέλιο**. (‘‘Η Χαρά του Ευαγγελίου’’, §262)*

Σε μια ελληνική συλλογή από λόγια των Πατέρων της Ερήμου του 4^{ου} αιώνα, υπάρχει μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία. Όταν ρώτησαν έναν ηλικιωμένο γιατί τόσο πολλοί εγκαταλείπουν τη θρησκευτική ζωή, εκείνος τους απάντησε προσκαλώντας τους να παρατηρήσουν πώς κυνηγούν τα σκυλιά τους λαγούς. Ένας σκύλος βλέπει το λαγό και τον ακολουθεί. Οι υπόλοιποι, που έχουν απλώς δει το σκύλο να τρέχει, τον ακολουθούν για ένα συγκεκριμένο διάστημα, αλλά λίγο αργότερα, κουρασμένοι, εγκαταλείπουν. Μονάχα ο σκύλος που έχει δει το λαγό συνεχίζει να τον καταδιώκει μέχρι να τον πιάσει. Η κατεύθυνση της πορείας του δεν αλλάζει, παρόλο που οι άλλοι έχουν μείνει πίσω. Δεν τον ενδιαφέρουν ούτε οι γκρεμοί ούτε τα δάση ούτε οι βάτοι. Τον γδέρνουν και τον τρυπούν τα αγκάθια, αλλά δεν σταματά μέχρι να συλλάβει το θήραμά του. Έτσι πρέπει να είναι και αυτός που αναζητά τον Κύριο, λέει ο ηλικιωμένος. Προσηλώνει το βλέμμα του στον Ιησού και υπερβαίνει όλες τις δυσκολίες που εμφανίζονται στο δρόμο του, μέχρι να Τον συναντήσει.

Είναι η ίδια εμπειρία που βίωσαν οι μαθητές του Ιησού, που απομακρύνονταν από την Ιερουσαλήμ στο δρόμο προς Εμμαούς, θλιμμένοι και αποθαρρυσμένοι, καθώς είχε προηγηθεί η απογοητευτική εμπειρία του Σταυρού. Αδυνατώντας να ερμηνεύσουν όσα είχαν ζήσει μέσα από μία προοπτική πίστης, η καρδιά τους δεν ήταν ανοιχτή στη νεωτερικότητα του απρόσμενου. Μόνο όταν άνοιξαν την καρδιά τους με απλότητα μπροστά στο δέος της μυστηριώδους παρουσίας του Αναστημένου Χριστού, έζησαν μια βαθιά εμπειρία που θα σημάδευε από τότε και στο εξής τη ζωή τους. «Δεν φλεγόταν η καρδιά μας μέσα μας;», λέει ο ένας στον άλλο. Αυτοί οι ίδιοι, που εγκατέλειψαν την Ιερουσαλήμ φοβισμένοι και με το κεφάλι κατεβασμένο, παίρνουν αμέσως το δρόμο της επιστροφής, επιθυμώντας να μοιραστούν με τους υπόλοιπους μαθητές την εμπειρία της πορείας μαζί με τον Ιησού. Δύο μαθητές μεταμορφώνονται σε αποστόλους χάρη στην προσωπική συνάντηση με τον Αναστημένο Χριστό.

Αναγνωρίζουμε την κεντρική θέση του Ιησού Χριστού στη ζωή μας και αισθανόμαστε ότι Εκείνος μας απέστειλε, για να μεταδώσουμε το Ευαγγελικό Μήνυμα και να γίνουμε απόστολοί Του. Αποδεχθήκαμε την πρόσκληση της Παναγίας: "Κάνετε ό,τι σας πει" (κατά Ιωάννην 2,5). Διαμέσου της Θεοτόκου, ακούσαμε στην καρδιά μας την πρόσκληση να συνεχίσουμε να ανταποκρινόμαστε στο κάλεσμα του Θεού, όπως έκανε Εκείνη, και να προσευχόμαστε με δύναμη, προφέροντας τα προφητικά λόγια του Μεγαλυνάριου. Όπως Εκείνη, επιθυμούμε να είμαστε πάντοτε διαθέσιμοι μπροστά στις νέες καταστάσεις που αναδύονται στον διαρκώς μεταβαλλόμενο κόσμο μας.

(2^ο Παγκόσμιο Συνέδριο για τη Μαριανή Αποστολή)

Κάθε χριστιανός είναι ιεραπόστολος στο μέτρο που συναντήθηκε με την αγάπη του Θεού εν Χριστώ Ιησού. Δεν λέμε πια ότι είμαστε «μαθητές» και «ιεραπόστολοι», αλλά ότι **είμαστε «μαθητές ιεραπόστολοι»**. Αν δεν είμαστε πεπεισμένοι γι' αυτό, ας κοιτάξουμε τους πρώτους μαθητές, οι οποίοι, αμέσως μόλις συνάντησαν το βλέμμα του Ιησού, πήγαν να το διακηρύξουν γεμάτοι χαρά: «Συναντήσαμε τον Μεσσία» (κατά Ιωάννην 1,41). Η Σαμαρείτισσα, μόλις τελείωσε το διάλογο με τον Ιησού, έγινε ιεραπόστολος, και πολλοί Σαμαρείτες πίστεψαν στον Ιησού «εξαιτίας της μαρτυρίας της γυναίκας» (κατά Ιωάννην 4,39). Και ο Άγιος Παύλος, από τη στιγμή της συνάντησής του με τον Ιησού Χριστό «κήρυττε στις συναγωγές ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού» (Πράξεις Αποστόλων 9,20). **Και εμείς τι περιμένουμε;** (“Η Χαρά του Ευαγγελίου”, §120)

Μαριανοί σε “έξοδο”

Έχοντας ως αφητηρία την εικόνα του Τριαδικού Θεού, ο οποίος εισάγει τη δυναμική της αγάπης σε όλη τη Δημιουργία, είναι εύκολο να καταλάβουμε αυτό που επαναλαμβάνει συνεχώς ο Πάπας Φραγκίσκος: ότι η Εκκλησία δεν έχει ως κέντρο τον εαυτό της, αλλά την Αγάπη του Θεού, που συνεχώς στρέφεται προς τα έξω. Σε ομιλία του προς τους Καρδινάλιους, χρησιμοποίησε μια εικόνα, που είναι πολύ αγαπητή στους Πατέρες της Εκκλησίας. Αναφέρθηκε στην εκκλησιαστική κοινότητα παρομοιάζοντάς την με το φεγγάρι, που δεν έχει δικό του φως, αλλά αντανακλά το φως του ήλιου: Όταν η Εκκλησία επικεντρώνεται στον εαυτό της, χωρίς να το αντιλαμβάνεται, πιστεύει ότι έχει δικό της φως, παύει να είναι “η μυστηριακή Σελήνη” και μετατρέπεται σε αυτό το τόσο μεγάλο κακό, την πνευματική κοσμικότητα.

Σύμφωνα λοιπόν με τον Πάπα Φραγκίσκο, η Εκκλησία δεν θα ανανεωθεί αν υψώσουμε τείχη, για να προστατευθούμε από τις εξωτερικές απειλές, γεγονός που θα ήταν ένα είδος εκκλησιαστικής εσωστρέφειας, η οποία αναζητά πάνω απ' όλα την αυτοπροστασία. Η Εκκλησία θα ανανεωθεί αν τη θέσουμε **σε μια κατάσταση διαρκούς ιεραποστολής**.

Ως μέλη της Εκκλησίας, και εμείς, οι Μαριανοί, έχουμε ως σκοπό της ζωής μας τη συμμετοχή μας στην αποστολή του Θεού και όχι την απλή επιβίωσή μας. Γι' αυτό, καλούμαστε να συμμετάσχουμε σε αυτό τον αποστολικό ενθουσιασμό, που μας προτρέπει **σε “έξοδο”**. Με αυτή την έννοια, σας παραθέτω την παράγραφο 49 από την Αποστολική Παραίνεση “Η Χαρά του Ευαγγελίου”:

Να βγούμε, να βγούμε, για να προσφέρουμε σε όλους τη ζωή του Ιησού Χριστού. Επαναλαμβάνω εδώ προς όλη την Εκκλησία αυτό που, πολλές φορές, είπα στους ιερείς και λαϊκούς του Μπουένος Άιρες: προτιμώ μια Εκκλησία καταπονημένη, πληγωμένη και λερωμένη, επειδή βγήκε στους δρόμους, παρά μια Εκκλησία άρρωστη από την κλεισούρα και την άνεση να στηρίζεται στις ασφάλειές της. **Δεν θέλω μια Εκκλησία που αγωνιά να βρίσκεται στο κέντρο** και η οποία καταλήγει να είναι εγκλωβισμένη μέσα σε μια σύγχυση από ιδεοληψίες και διαδικασίες. Αν κάτι πρέπει, πολύ σωστά, να μας ανησυχεί και να απασχολεί τη συνείδησή μας, είναι ότι πολλοί αδελφοί μας ζουν χωρίς τη δύναμη, το φως και

**Η Εκκλησία
δεν θα
ανανεωθεί**

αν υψώσουμε τείχη,
για να προστατευθούμε
από τις εξωτερικές
απειλές.

την παρηγοριά της φιλίας με τον Ιησού Χριστό, χωρίς μια κοινότητα πίστεως για να τους υποδέχεται, χωρίς έναν ορίζοντα νοήματος και ζωής. Περισσότερο από το φόβο μην κάνουμε λάθος, ελπίζω να μας παρακινεί ο φόβος μην εγκλωβιστούμε στις δομές που μας δίνουν μια ψεύτικη προστασία, στους κανόνες που μας μεταμορφώνουν σε αμείλικτους δικαστές, στις συνήθειες μέσα στις οποίες αισθανόμαστε ήσυχοι, ενώ έξω υπάρχει ένα πλήθος πεινασμένων και **ο Ιησούς μάς επαναλαμβάνει ακατάπαυστα: «Εσείς δώστε τους να φάνε».** (κατά Μάρκον 6,37)

Ο Μαρκελλίνος Champagnat, ακούγοντας την ευσπλαχνική καρδιά του, τόλμησε και εγκατέλειψε τις ανέσεις και την ασφάλειά του. Έτσι έζησε όλη του τη ζωή. Το Μαριανό Τάγμα, κατά τη διάρκεια των 200 χρόνων της ύπαρξής του, προσπάθησε να τον μιμηθεί, παρόλο που κάποιες φορές δεν ήμασταν ικανοί να διακρίνουμε την πραγματικότητα των νέων Montagne, κλειστήκαμε στον εαυτό μας και επαναπαυθήκαμε.

Πριν από μερικά χρόνια, οι Αδελφοί της τότε Μαριανής Επαρχίας του Sydney (Αυστραλία) ζήτησαν από τον κ. Paul Newton, παλιό μαθητή του Μαριανού Κολλεγίου του Eastwood, να ζωγραφίσει έναν πίνακα σχετικά με τη συνάντηση του Αγίου Μαρκελλίνου με τον νεαρό Montagne. Καθώς επρόκειτο για ένα έργο που του είχε ανατεθεί, έπρεπε να ακολουθήσει τις οδηγίες που του είχαν δώσει: ανάμεσα στα άλλα, έπρεπε να συμπεριλάβει πρόσωπα και σύμβολα γύρω από τη σκηνή αυτή. Αυτός ο πίνακας, που αρκετοί τον γνωρίζουν, βρίσκεται σήμερα στο Ηγουμενείο της Αυστραλίας.

Ο Μαρκελλίνος Champagnat, ακούγοντας την ευσπλαχνική καρδιά του, τόλμησε και εγκατέλειψε τις ανέσεις και την ασφάλειά του.

Πάντως, ο ζωγράφος δεν έμεινε πολύ ευχαριστημένος από το αποτέλεσμα και θέλησε να παρουσιάσει τη δική του ερμηνεία για τη σκηνή αυτή. Έτσι, ζωγράφισε ένα δεύτερο πίνακα, που βλέπουμε εδώ, ο οποίος είναι πολύ πιο απλός και επικεντρώνεται απλά και μόνο στο ίδιο το γεγονός. Μας δείχνει τον Μαρκελλίνο ως ζωντανή εικόνα της Παναγίας, όπως μας την παρουσιάζει ο Μιχαήλ Άγγελος στην περίφημη *Pietà*, σε κατάσταση γαλήνιας οδύνης και βαθιάς περισυλλογής. Όπως λέει ο Πάπας: **Η επιταγή να ακούμε την κραυγή των φτωχών παίρνει σάρκα και οστά μέσα μας όταν συγκινούμαστε στο βάθος του είναι μας μπροστά στον πόνο του άλλου.** (“Η Χαρά του Ευαγγελίου”, §193).

Το φως που έρχεται από ψηλά εκφράζει την έμπνευση του Κυρίου, ο οποίος ωθεί τον Άγιο Μαρκελλίνο να θέσει σε εφαρμογή το σχέδιο που ήδη έτρεφε μέσα στην καρδιά του: *τους Μικρούς Αδελφούς της Παναγίας*.

Σήμερα, όταν υπάρχουν ακόμα τόσοι νέοι που ζουν χωρίς τη δύναμη, το φως, και την παρηγοριά της φιλίας με τον

Ιησού Χριστό, χωρίς μια κοινότητα πίστης να τους περιβάλλει με αγάπη, χωρίς έναν ορίζοντα νοήματος και ζωής, δεν μπορούμε να μένουμε ασυγκίνητοι. Είναι οι νέοι Montagne του σήμερα, των οποίων η πραγματικότητα μάς προκαλεί και μας προσκαλεί να φανούμε γενναίοι.

Ο Montagne έχει σήμερα χιλιάδες διαφορετικά πρόσωπα και ζει συχνά σε ανόμιες μεταξύ τους πραγματικότητες. Μου φαίνεται πολύ σημαντικό το γεγονός ότι στη βιογραφία του πατέρα Champagnat, που έγραψε ο αδ. Jean-Baptiste Furet, δεν γίνεται καμία αναφορά στον Montagne, αλλά σε έναν ετοιμοθάνατο νέο. Πράγματι, δεν γνωρίζουμε αν ο νεαρός της αφήγησης είναι ο Montagne· φαίνεται ότι υπάρχουν και

Ο Montagne έχει σήμερα χιλιάδες διαφορετικά πρόσωπα, και ζει συχνά σε **ανόμιες** μεταξύ τους **πραγματικότητες**.

ιστορικοί λόγοι, που εγείρουν αμφιβολίες ότι η διήγηση μιλά για τον Montagne. Αυτό όμως δεν είναι σημαντικό, γιατί πρόκειται για ένα σύμβολο – χωρίς πρόσωπο ή όνομα – τώσων άλλων νέων που πεθαίνουν ή δεν ζουν τη ζωή τους σε πληρότητα.

Αν διαβάζεις αυτό το γράμμα, σίγουρα είσαι Μαριανός και έχεις δεσμευθεί να προσφέρεις κάποια υπηρεσία στα παιδιά και τους νέους, όποια και αν είναι αυτή. Βιώνεις το εκπληκτικό προνόμιο να συμμετέχεις ήδη στην αποστολή του Θεού. Τι σημαίνει, λοιπόν, για τον καθένα από εμάς, να βγούμε προς τα έξω; Εάν όλοι έχουμε κληθεί σε μια ποιμαντική και ιεραποστολική μεταστροφή, που δεν μπορεί να αφήσει τα πράγματα όπως είναι, σε ποιου είδους μεταστροφή νιώθω ότι καλούμαι;

Ο Πάπας Φραγκίσκος, στην Αποστολική του Παραίνεση, μας δίνει μια κατεύθυνση και έναν προσανατολισμό:

Η ίδια η ομορφιά του Ευαγγελίου δεν μπορεί πάντοτε να παρουσιαστεί καταλλήλως από εμάς, υπάρχει ωστόσο ένα σημείο που δεν πρέπει ποτέ να λείπει: η προτίμηση για τους τελευταίους, για αυτούς που η κοινωνία απορρίπτει ή αποβάλλει. (‘‘Η Χαρά του Ευαγγελίου’’, §195)

Η ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΔΙΑΚΡΙΣΗΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ

Κάθε χριστιανός και κάθε κοινότητα θα διακρίνει ποιο δρόμο ζητάει ο Κύριος, όμως καλούμαστε να αποδεχτούμε αυτό το κάλεσμα: να βγούμε από την άνεσή μας και να έχουμε το θάρρος να φθάσουμε σε όλες τις περιφέρειες που έχουν ανάγκη από το φως του Ευαγγελίου. (‘‘Η Χαρά του Ευαγγελίου’’, §20)

Τον Σεπτέμβριο του 2013, στη Notre-Dame de l’Hermitage, οι συμμετέχοντες στη Γενική Συνέλευση προσπαθήσαμε να ασκηθούμε συλλογικά στη διάκριση σχετικά με τη Μαριανή ζωή και αποστολή. Δημιουργήσαμε μαζί ένα όραμα του Τάγματος για το προσεχές μέλλον, ένα όραμα που τα μέλη του Γενικού Συμβουλίου συνόψισαν στα ακόλουθα:

ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ: ΕΝΑ ΝΕΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Επιθυμούμε να δημιουργήσουμε μια Εκκλησία με Μαριολογικό πρόσωπο, ακούγοντας το κάλεσμα της 21^{ης} Γενικής Σύναξης: *Με την Παναγία, πορευθείτε γρήγορα σε μια νέα γη!* Κατά τη διάρκεια της Γενικής Συνέλευσης του 2013 εμβαθύνουμε ακόμα περισσότερο σε αυτή την κλήση και διακρίναμε τις κατευθύνσεις μας για το μέλλον. Θεωρούμε όλα τα παραπάνω ως μια πρόσκληση να δεσμευτούμε, για να ανταποκριθούμε με νέους και τολμηρούς τρόπους στις διαρκώς μεταβαλλόμενες και επείγουσες πραγματικότητες του κόσμου σήμερα.

Λίγο πριν από την έναρξη του τρίτου αιώνα Μαριανής ζωής και αποστολής, προσπαθώντας να μένουμε πιστοί στις ρίζες μας, πιστεύουμε ότι έφτασε η ώρα οι Μαριανοί του Champagnat να βοηθήσουν να χαράξει η αυγή ενός νέου ξεκινήματος, μέσα από τα ακόλουθα:

- **ΜΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΜΕ ΝΟΗΜΑ, Η ΟΠΟΙΑ ΜΕΤΑΔΙΔΕΙ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΕΥΑΛΩΤΟΙ**, σε μέρη όπου οι άλλοι δεν πηγαίνουν, προβάλλοντας τον πρωταγωνιστικό ρόλο των νέων και την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους.

- **ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΑ:** δημιουργώντας μια νέα νοοτροπία και έναν νέο τρόπο συμπεριφοράς, προχωρώντας πιο πέρα από τους συνηθισμένους ορίζοντες των δικών μας περιοχών και διοικητικών ενοτήτων, είμαστε ανοιχτοί στη δυνατότητα διεθνούς συνεργασίας για την αποστολή.
- **ΔΙΑΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟΤΗΤΑ:** διεθνείς Μαριανές Κοινότητες που προωθούν την κοινωνία των πολιτισμών, το σεβασμό για τη διαφορετικότητα, καθώς και την ενσωμάτωσή τους στο περιβάλλον, στο οποίο βρίσκονται.
- **ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΕ ΝΟΗΜΑ:** χάρη στη μετάδοση του ευαγγελικού μηνύματος και στη μαρτυρία αδελφούσης των κοινοτήτων, οι οποίες μπορούν να υιοθετήσουν πολλές διαφορετικές μορφές όσον αφορά τα μέλη τους (αδελφοί, λαϊκοί, άλλα τάγματα...)
- **ΕΜΦΑΣΗ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ:** μια ξεκάθαρη δέσμευση να εμβαθύνουμε στην πνευματικότητα, δίνοντας ιδιαίτερη προσοχή στη μυστηριακή και αποστολική διάσταση της Μαριανής μας ζωής.

Πιστεύουμε ότι τα στοιχεία που συναποτελούν το όραμά μας καλούν όλους τους Μαριανούς μαζί, αλλά και τον καθένα ξεχωριστά, να τα κάνει πραγματικότητα στο δικό του περιβάλλον. Ταυτόχρονα, συνειδητοποιούμε ότι η **διαπολιτισμικότητα**, μια σημαντική πτυχή αυτού του οράματος, βρίσκεται ακόμα σε βρεφικό στάδιο μέσα στο Τάγμα. Γι' αυτό, σύμφωνα με τις προτάσεις που κατατέθηκαν στη Γενική Συνέλευση, πιστεύουμε ότι πρέπει να συνεχίσουμε να δημιουργούμε διεθνείς κοινότητες στις πέντε ηπείρους, ώστε αυτό το όραμα για το μέλλον να συγκεκριμενοποιηθεί και να καταστεί ορατό.

Το Διεθνές Συνέδριο για τη Μαριανή Αποστολή (Ναϊρόμπι 2014) έδωσε έμφαση επίσης σε αυτή την κατεύθυνση για το μέλλον:

Πιστεύουμε ότι πρέπει να συνεχίσουμε να δημιουργούμε **Διεθνείς Κοινότητες** στις πέντε ηπείρους.

Όπως σε μια νέα Πεντηκοστή, το Άγιο Πνεύμα έκανε τις καρδιές μας να φλέγονται και μας παρακίνησε να ονειρευόμαστε νέους ορίζοντες, που θα δώσουν μεγαλύτερη ζωτικότητα στο Μαριανό χάρισμα. Μας έκανε να κινηθούμε στο ρυθμό των τυμπάνων της Αφρικής και να πορευθούμε προς τους νέους Montagne της εποχής μας. Σε αυτή την εποχή αλλαγής των προτύπων, νιώσαμε έντονα την ανάγκη να αλλάξουμε προοπτική και να δούμε τον κόσμο μέσα από τα μάτια των φτωχών παιδιών, με το βλέμμα της τρυφερότητας και της ευσπλαχνίας του Θεού. Επίσης, γεννήθηκε ανάμεσά μας ένα βαθύ πνεύμα κοινωνίας, που βλέπουμε να αντανακλάται σε δύο αφρικανικές παροιμίες: «Αν θέλεις να προχωρήσεις γρήγορα, πορεύσου μόνος σου· αν θέλεις να φτάσεις μακριά, βάδισε μαζί με τους άλλους» και «Υπάρχω γιατί υπάρχουμε» (UBUNTU).

Στη σημερινή Μαριανή Περιφέρεια της Ασίας, που ήταν καρπός της πρωτοβουλίας του προηγούμενου Γενικού Συμβουλίου (και που στην αρχή ονομαζόταν Αποστολή "Ad Gentes" στην Ασία), θα θέλαμε να προσθέσουμε ορισμένες νέες κοινότητες, οι οποίες, αυτή τη φορά, θα είναι καταναεμημένες σε όλον κόσμο, θα έχουν δημιουργηθεί, θα συνεργάζονται και θα συνοδεύονται από καθεμία από τις Μαριανές Περιοχές.

Παραθέτω στη συνέχεια κάποια σημαντικά σημεία του σχεδίου, που θα ονομάσουμε «**Διεθνείς Κοινότητες για ένα νέο ξεκίνημα**»:

- **Δημιουργία τουλάχιστον δύο διεθνών κοινοτήτων σε καθεμία από τις 7 περιοχές του Τάγματος**, εκτός από την Ασία, όπου θα ενισχυθούν οι υπάρχουσες κοινότητες της

Μαριανής Περιφέρειας της Ασίας. Οι υπόλοιπες έξι περιοχές είναι: Αφρική, Arco Norte, Βραζιλία, Cono Sur, Ευρώπη, Ωκεανία.

- Κάθε κοινότητα θα έχει τουλάχιστον 4 μέλη, από τα οποία τα 3 τουλάχιστον θα είναι Αδελφοί. Σε κάθε περιοχή θα μελετηθεί ο καλύτερος τρόπος διαμόρφωσης αυτών των κοινοτήτων, με Αδελφούς, Λαϊκούς, εθελοντές. Η διάρκεια της δέσμευσης θα προσαρμοστεί ανάλογα με τα μέλη, κυρίως στην περίπτωση των λαϊκών, αλλά αναζητώντας τρόπους, για να διασφαλισθεί η συνέχεια της κοινότητας.
- Το όραμα *Μυστηριακοί και προφήτες: ένα νέο ξεκίνημα*, που παρουσιάσαμε πιο πάνω, θα αποτελέσει τη βάση και το πλαίσιο αναφοράς για την κατάρτιση των σχεδίων καθεμίας από αυτές τις κοινότητες.
- Ελπίζουμε ότι το 2017 θα μπορεί να λειτουργεί τουλάχιστον μία διεθνής κοινότητα σε καθεμία από αυτές τις περιοχές. Γι' αυτό, τον Φεβρουάριο του 2016 θα ξεκινήσει μια διαδικασία επιμόρφωσης για εκείνους που θα συμμετάσχουν σε αυτές τις κοινότητες.

Σήμερα θέλω να επαναλάβω την πρόσκληση που απήυθυνα με την επιστολή μου "Έως τα πέρατα της γης", τον Ιανουάριο του 2013: να διακρίνεις, ενώπιον του Θεού, αν αισθάνεσαι ότι **καλείσαι να αφήσεις τη χώρα καταγωγής σου, για να γίνεις μέλος μιας διεθνούς κοινότητας σε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου.**

Αν επιθυμείς να προσφέρεις κάποια χρόνια της ζωής σου στην υπηρεσία της Μαριανής Αποστολής, πέρα από τα σύνορα της επαρχίας ή της χώρας σου, σε παρακινώ να **κάνεις ένα βήμα μπροστά και να δηλώσεις τη διαθεσιμότητά σου**, είτε για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα είτε για μια πιο σύντομη παρουσία (κατ' ελάχιστο τρεις μήνες).

Μπορείς να μιλήσεις ή να γράψεις για το θέμα αυτό στον Frère Provincial της Επαρχίας σου, ο οποίος θα σου υποδείξει τα επόμενα βήματα. Αν για κάποιο συγκεκριμένο λόγο επιθυμείς να επικοινωνήσεις απευθείας μαζί μου, μπορείς επίσης να το κάνεις.

Αυτό το νέο σχέδιο, που αποτελεί προσθήκη του σχεδίου για τη Μαριανή Περιφέρεια της Ασίας, είναι ένας σαφής τρόπος να ανταποκριθούμε συλλογικά, ως διεθνής κοινότητα, στην πρόσκληση να τεθούμε σε κατάσταση *διαρκούς ιεραποστολής*, να διακρίνουμε σε ποιο μέρος του κόσμου βρίσκονται οι τελευταίοι, εκείνοι τους οποίους η κοινωνία απορρίπτει και να εξετάσουμε με ποιο τρόπο μπορούμε να είμαστε παρόντες ανάμεσά τους.

Αν επιθυμείς να προσφέρεις κάποια χρόνια της ζωής σου στην υπηρεσία της Μαριανής Αποστολής, πέρα από τα σύνορα της επαρχίας ή της χώρας σου, σε παρακινώ να κάνεις ένα βήμα μπροστά και να δηλώσεις τη διαθεσιμότητά σου, είτε για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα είτε για μια πιο σύντομη παρουσία.

ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΕ ΕΠΙΠΕΔΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ, ΤΟΠΙΚΟ, ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

Κάθε χριστιανός και κάθε κοινότητα **θα διακρίνει** ποιος είναι ο δρόμος που ο Κύριος ζητά. Δεν αρκεί να διακρίνουμε το μέλλον μας ως διεθνής κοινότητα. Κάθε επαρχία, κάθε κοινότητα και κάθε έργο σε τοπικό επίπεδο, κάθε πρόσωπο πρέπει επίσης να δεχθεί αυτή την επείγουσα πρόσκληση.

Για να ξεχωρίσουμε το καλό από το κακό, αρκεί συνήθως η κοινή λογική. Αλλά η άσκηση της διάκρισης είναι πάντοτε ιδιαίτερα λεπτή υπόθεση, όταν αφορά την επιλογή της καλύτερης εναλλακτικής ανάμεσα σε πολλές προτάσεις, που είναι όλες καλές. Σε επίπεδο ατομικό, αλλά και συλλογικό, **πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί, για να μην παρέμβουν σε αυτή τη διαδικασία ούτε ο εγωισμός μας ούτε η τάση μας προς την ευκολία.**

Σε κάθε περίπτωση, τα κριτήρια που προσφέρει ο Πάπας για αυτή τη διάκριση είναι σαφή (“Η Χαρά του Ευαγγελίου”, §195 & 20):

- Υπάρχει ένα σημείο που δεν πρέπει ποτέ να λείπει: **η προτίμηση για τους τελευταίους, γι’ αυτούς που η κοινωνία απορρίπτει και αποβάλλει.** (“Η Χαρά του Ευαγγελίου”, §195)
- Καλούμαστε όλοι να αποδεχτούμε αυτό το κάλεσμα: **να βγούμε από την άνεσή μας και να έχουμε το θάρρος να φθάσουμε σε όλα τα μέρη όπου έχουν ανάγκη από το φως του Ευαγγελίου.** (“Η Χαρά του Ευαγγελίου”, §20)

Στην πορεία μας προς το 2017 πολλές επαρχίες πρόκειται να πραγματοποιήσουν τις Επαρχιακές Συνάξεις τους. Είναι μια προνομακή περίπτωση, για να διακρίνουμε και να καθορίσουμε τις προτεραιότητές μας για τα επόμενα έτη. Η πρόσκληση για μια **ποιμαντική και ιεραποστολική μεταστροφή** θα πρέπει επίσης να αποτελέσει πρόκληση για τις τοπικές κοινότητες.

Και σε προσωπικό επίπεδο, είμαι ικανός να μην περιοριστώ απλώς στην αποδοχή ενός καλέσματος από τους Montagne του σήμερα, αλλά να προσφέρω επίσης και μια συγκεκριμένη απάντηση;

*Αισθάνομαι βαθύτατη ευγνωμοσύνη για τη στράτευση όλων εκείνων που εργάζονται μέσα στην Εκκλησία... Ο πόνος μας και η ντροπή μας για τις αμαρτίες ορισμένων μελών της Εκκλησίας, και για τις δικές μας, δεν πρέπει να μας κάνουν να λησμονούμε τους πολλούς χριστιανούς που δίνουν τη ζωή τους από αγάπη: βοηθούν στην περίθαλψη πολλών ανθρώπων ή φροντίζουν να έχουν έναν ειρηνικό θάνατο σε πρόχειρα νοσοκομεία. Συμπαραστέκονται στα πρόσωπα που έχουν υποδουλωθεί από διάφορες εξαρτήσεις στα πιο φτωχά μέρη της Γης, ή είναι αφοσιωμένοι ολοκληρωτικά στην εκπαίδευση των παιδιών και των νέων, ή περιθάλπουν ηλικιωμένους που είναι εγκαταλελειμμένοι από όλους, ή προσπαθούν να μεταδώσουν αξίες σε εχθρικά περιβάλλοντα, ή αφιερώνονται με πολλούς άλλους τρόπους, οι οποίοι αποδεικνύουν την απέραντη αγάπη για την ανθρωπότητα, που μας ενέπνευσε ο Θεός. **Ευχαριστώ για το ωραίο παράδειγμα που μου δίνουν τόσο χριστιανοί, που προσφέρουν τη ζωή τους και το χρόνο τους με χαρά.** Αυτή η μαρτυρία, μου κάνει τόσο καλό και με στηρίζει στην προσωπική μου επιδίωξη να ξεπεράσω τον εγωισμό για να αναλωθώ περισσότερο για τους άλλους.* (“Η Χαρά του Ευαγγελίου”, §76)

Κάθε χριστιανός και κάθε κοινότητα **θα διακρίνει** ποιος είναι ο δρόμος που ο Κύριος ζητά.

Τι θα έκανες αν δεν φοβόσουν;

Όλοι είμαστε καλεσμένοι να συμμετάσχουμε στο θεϊκό χορό της αποστολής. Υπάρχει θέση για όλους: δεν έχουν σημασία η ηλικία, οι δεξιότητες, η κατάσταση της υγείας μας, οι ικανότητές μας... Όλοι έχουμε τη δυνατότητα να ακτινοβολήσουμε ένα μέρος από την ομορφιά και την καλοσύνη του Θεού, ανεξαρτήτως του τι κάνουμε ή τι αποτυγχάνουμε να κάνουμε.

Ο πιο βαθύς μας φόβος δεν είναι πως είμαστε ανεπαρκείς. Ο πιο βαθύς μας φόβος είναι ότι είμαστε απεριόριστα δυνατοί. Είναι το δικό μας φως και όχι το δικό μας σκοτάδι αυτό που μας φοβίζει περισσότερο. Αναρωτιόμαστε: ποιος είμαι εγώ, για να είμαι έξυπνος, πολύτιμος, γεμάτος ικανότητες, υπέροχος; Στην πραγματικότητα, ποιος είσαι εσύ για να μην είσαι όλα αυτά; Είσαι παιδί του Θεού. Μειώνοντας τον εαυτό σου, δεν προσφέρεις κάτι στον κόσμο. Δεν υπάρχει τίποτα φωτεινό στο να συρρικνώνεσαι εσύ, για να μη νιώθουν ανασφαλείς οι γύρω σου. Έχουμε κληθεί να λάμψουμε, όπως συμβαίνει με κάθε παιδί. Γεννιόμαστε, για να φανερώσουμε τη δόξα του Θεού, που υπάρχει μέσα μας. Όχι μόνο σε κάποιους από εμάς: υπάρχει σε όλους και στον καθένα από εμάς. Όταν αφήνουμε να λάμψει το δικό μας φως, ασυνείδητα επιτρέπουμε και σε άλλους ανθρώπους να κάνουν το ίδιο. Όταν απελευθερωνόμαστε από το φόβο μας, η παρουσία μας αυτομάτως απελευθερώνει και άλλους.
(Marianne Williamson)

Θυμάμαι πολύ καλά την επίδραση που άσκησε σ' εμένα η ερώτηση: "Τι θα έκανες αν δεν φοβόσουν;", όταν για πρώτη φορά διάβασα το βιβλίο: «Ποιος μετακίνησε το τυρί μου;», πριν από μερικά χρόνια. Είναι μια ερώτηση που αντήχησε μέσα μου πολλές φορές, κυρίως όταν έπρεπε να λάβω σημαντικές αποφάσεις. Τι θα έκανες αν δεν φοβόσουν; Τι θα κάναμε ως Μαριανοί αν δεν φοβόμασταν;

**Τι
θα κάναμε
ως Μαριανοί αν
δεν
φοβόμασταν;**

Αναμφίβολα, πολλοί από εμάς έχουμε εμπειρία του γεγονότος ότι, όταν είμαστε ικανοί να ξεπερνάμε τους φόβους μας και να λαμβάνουμε τολμηρές αποφάσεις μπροστά σε ένα αβέβαιο μέλλον, γεννιούνται μέσα μας μια σειρά από δεξιότητες που αγνοούσαμε ότι τις είχαμε, και στο τέλος η ζωή μας εμπλουτίζεται με τρόπους που δεν είχαμε ποτέ φανταστεί.

Το Παγκόσμιο Συνέδριο για τη Μαριανή Αποστολή, στο μήνυμά του, μας προσκαλεί να ξεπεράσουμε τους φόβους μας και να αφήσουμε τη βολή μας:

Όραμά μας είναι να αναγνωρίζονται οι Μαριανοί, συνεχιστές του Μαρκελλίνου Chaptagnat, ως ΠΡΟΦΗΤΕΣ, γιατί:

- Έχουμε αφήσει πίσω τις ανέσεις μας και είμαστε συνεχώς έτοιμοι για αναχώρηση προς τις περιφέρειες του κόσμου μας, καθώς παρακινούμαστε να διακηρύξουμε και να οικοδομήσουμε τη Βασιλεία του Θεού.
- Αναχωρούμε αποφασιστικά, για να συναντήσουμε τους νέους Montagne, και είμαστε παρόντες ανάμεσά τους με τρόπο ουσιαστικό.

Αυτός ο πρώτος χρόνος προετοιμασίας πριν από την έναρξη της τρίτης Μαριανής εκατονταετίας μάς χαρίζει μια εξαιρετική ευκαιρία, για να πραγματοποιήσουμε την πρόσκληση του Πάπα: *Κάθε χριστιανός και κάθε κοινότητα θα διακρίνει ποιο δρόμο ζητά ο Κύριος* (“Η Χαρά του Ευαγγελίου”, §20). Δεν μπορούμε να χάσουμε αυτή τη στιγμή χάριτος. Αφήνουμε να μας αφυπνίσει η ουσία της Μαριανής αποστολής μας και αναθεωρούμε τη στάση μας απέναντί της. “Πρέπει να ανακαλύψουμε ξανά τη νέα γεύση της ουσίας των πραγμάτων, της αλήθειας που δεν καταφέρνουμε πια να δούμε, γιατί βρίσκεται τόσο κοντά σε εμάς, που μοιάζει σχεδόν αόρατη”, λέει ο Luigi Ciotti. Μιλήσαμε για τους Montagne, για προφήτες και μυστηριακούς, για τους τελευταίους, για τις περιφέρειες... Πώς μπορούμε να κάνουμε αυτά τα ωραία λόγια να ριζώσουν μέσα μας και να δώσουν καρπούς εν αφθονία;

Στο Ευαγγέλιο του Λουκά, η Παναγία παρουσιάζεται ως **αρχέτυπο της ικανότητας να απαντήσουμε στο κάλεσμα του Κυρίου με εμπιστοσύνη, πέρα από τους φόβους μας**: “Μη φοβάσαι, Μαριάμ, ο Θεός σου έδωσε τη χάρη Του... Για τον Θεό τίποτε δεν είναι ακατόρθωτο. Ας γίνει το θέλημά Του σ’ εμένα όπως μου το είπες!” (κατά Λουκάν 1,30 & 37-38)

Ας είναι η δύναμη και το θάρρος της Παναγίας η δική μας έμπνευση! Ας εναποθέσουμε τον εαυτό μας σ’ Εκείνη, που όλοι μας εμπιστευόμαστε:

Παναγία, γυναίκα της ακρόασης,
άνοιξε τα αυτιά μας·
μάθε μας να ακούμε
το Λόγο του Υιού σου, του Ιησού,
ανάμεσα στα τόσα άλλα λόγια του κόσμου·
μάθε μας να ακούμε
την πραγματικότητα που βιώνουμε,
κάθε άνθρωπο που συναντάμε,
κυρίως τους φτωχούς,
αυτούς που βρίσκονται σε ανάγκη,
που αντιμετωπίζουν δυσκολίες.

Παναγία, γυναίκα της απόφασης,
φώτισε το νου και την καρδιά μας,
για να μάθουμε να υπακούμε
στο Λόγο του Υιού σου, του Ιησού, χωρίς δισταγμούς·
δώσε μας το κουράγιο να λαμβάνουμε αποφάσεις,
να μην αφήνουμε να μας παρασύρουν,
να μην κατευθύνουν άλλοι τη ζωή μας.

Παναγία, γυναίκα της δράσης,
κάνε τα χέρια και τα πόδια μας
να μετακινούνται «γρήγορα» προς τους άλλους,
για να φέρουν την αγάπη του Ιησού, του Υιού σου,
για να φέρουν, όπως εσύ,
το φως του Ευαγγελίου στον κόσμο.

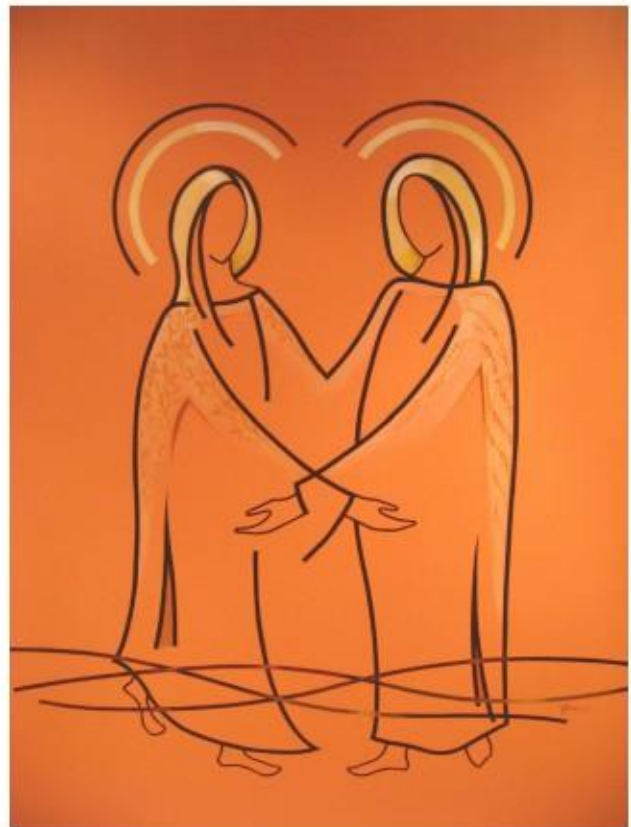
Αμήν.

(Πάπας Φραγκίσκος, 31/05/2013)

Αδελφικά,

Δεν μπορούμε να χάσουμε αυτή τη στιγμή χάριτος. Αφήνουμε να μας αφυπνίσει η ουσία της Μαριανής αποστολής μας και αναθεωρούμε τη στάση μας απέναντί της.

Μαριανοί **2017**
Ένα νέο ξεκίνημα

2014|2015
Montagne